

men die de straten overwoekerden. De adel had decennialang ladingen goud uitgegeven aan onzinnige pracht en praal om zijn status te verkondigen. De marmeren straattegels, gouden riooldeksels en bakken vol exotisch groen, waren nog maar slechts het topje van de ijsberg. Toen hij uiteindelijk de troon besteeg, zwoer hij om alles anders te doen. Een keuze die hij maakte om de waanzin van zijn voorganger te verdrijven. Een tiran die de lagere klassen leegzoog om in zijn eigen glorie te voorzien. Een bewind dat de edelen echter goed uitkwam, aangezien zij profiteerden van de hebzucht.

Even zuchtte de heerser diep door de last die op zijn schouders rustte. Hoewel zijn voorgangers vaak allesbehalve gul of vrijgevig waren, verbleekten zelfs hun meest krankzinnige ideeën bij wat hij nu van plan was. Hoe had het zover kunnen komen, bedacht de man even, terwijl hij stil kwam te staan naast een indrukwekkende fontein. Het water kletterde in wijde stralen omlaag in een groot bassin dat rijk versierd was met marmeren beelden en gouden versieringen. De nevel die van de stralen af kwam brak het zonlicht, waardoor een regenboog aan kleuren zichtbaar werd. Maar hoe adembenemend het schouwspel ook mocht zijn, alles verbleekte bij wat zich achter de fontein bevond.

Met een droevige glimlach keek de man omhoog naar de eenzame monoliet waar de citadel omheen was gebouwd. Het reusachtige gebergte rees hoog boven het plateau uit en wierp zijn schaduw op een groot deel van de villa's en lagere woonwijken. Kleine parkjes en boomgaarden vol rijp fruit sierden de toch al indrukwekkende hoofdstraat, die eindigde in een binnenplaats voor een adembenemend paleis.

Het imposante bouwwerk werd door velen gezien als het ultieme architectonische meesterwerk van hun tijd. Vele generaties hadden hun bloed, zweet en tranen in het bouwwerk gestopt dat deels in de berg zelf was gebouwd. Het gedeelte dat tegen de rotswand aan rustte, was net zoals de stad zelf opgetrokken uit witte steen waardoor het nog prominenter afstak tegen de grijze monoliet. Het hoge bouwwerk was een lust voor het oog. Tientallen torens rezen hoog boven de bergspits uit, terwijl ingewikkelde weergangen en verbindingsbruggen de verschillende niveaus met elkaar verbonden. In de dikke stenen muren waren beeldschone glas-in-loodramen geplaatst, die vooral 's avonds een spectaculair schouwspel opleverden. Hoewel de man alle pracht en praal verafschuwde - voornamelijk omdat hij de prijs ervan kende - kon hij toch niet anders dan vol bewondering naar zijn voorouderlijk huis kijken.

Na een moment te hebben genoten van het aanzicht, trok hij zijn aandacht weer los en liep hij verder langs de lange straat naar het bordes voor het paleis. Zelfs hier was nog de overdadige bloemengeur te ruiken. Snel beklom hij de treden naar een paar immens hoge deuren die het paleis dienden af te scherm-

den van de buitenwereld. Alleen stonden deze, net zoals de citadelpoorten, nu open voor alle klassen. Tot zijn opluchting waren de aanwezige wachters druk in de weer met een groepje kooplui en kon hij zonder gezien te worden langs hen heen glippen. Eenmaal binnen stak hij een immens atrium over, richting een kolossale marmeren wenteltrap die als een sierlijke slang omhoog kronkelde om de vele verdiepingen met elkaar te verbinden. Net toen hij zijn hand op de koele gouden leuning legde en zoals altijd de details in het beeldhouwwerk bekeek, hoorde hij iemand gejaagd zijn stem roepen.

‘Dimitrius!’ herhaalde de stem terwijl voetstappen dichterbij kwamen. Snel draaide hij zich om en hij zag wie hem geroepen had. Slechts weinigen durfden zijn naam hardop uit te spreken vanwege zijn status. Vaak beperkten mensen zich tot: “hoogheid”, “majesteit” of “heer”.

Tot zijn genoegen bleek het geluid echter afkomstig te zijn van een jongeman van zijn eigen leeftijd. De man passeerde gehaast een groepje bedienden voor hij de onderste treden beklom.

‘Kalm aan, Xinius,’ siste Dimitrius tegen de gezette man die inmiddels hijnend tot stilstand kwam. Gefrustreerd veegde hij het schouderlange krullende haar uit zijn mollige gezicht. Nog nahijgend greep de man Dimitrius’ arm beet en hij trok hem mee richting de poorten. ‘Xinius, wat is er aan de hand?’ vroeg de vorst nors terwijl de man hem mee voerde naar een gang naast de hoofdingang. ‘Je maakt me bang, vertel me wat er gebeurd is,’ voegde hij er nog aan toe voordat ze afsloegen naar een deel dat dieper de berg in leidde.

Compleet overdonderd liet Dimitrius zich meevoeren. Hij kende Xinius al van kinds af aan en vertrouwde hem met zijn leven. Toch had hij hem zelden zo verontrust gezien; iets had hem een angst ingeboezemd waarvoor hij nu op de vlucht was geslagen.

Ze liepen door een oud gedeelte van het paleis dat net zoals de rest bekleed was met marmer en goud. De witte muren en zwarte vloeren reflecteerden het licht dat verspreid werd door indrukwekkende kroonluchters die hoog boven in het sierlijke gewelf hingen. De gang vertakte zich een aantal keer, tot ze uiteindelijk een afslag namen die doodliep. Aan het eind van de gang was een nis uitgehakt, waarin een adembenemend beeld stond van een vrouw met golvend haar en een wijze blik.

‘Xin!’ blafte Dimitrius nu nijdig, waardoor de man een sprongetje van schrik maakte. Even keek hij hem aan, voordat hij een verborgen mechaniek in werking stelde waardoor het beeld in beweging kwam. Snel trok de man hem mee door een verborgen opening die zich direct weer achter hen sloot.

De ruimte erachter was aardedonker. Even kon Dimitrius geen hand voor ogen zien, totdat de man met een zwaai van zijn hand een rij antieke toortsen

deed ontbranden. Ze stonden in een gang die dieper de berg in kronkelde. Het ruwe stenen gewelf kon zo mogelijk geen groter contrast vormen met de gang aan de andere kant. Dikke vettige rookwolken kringelden omhoog van de knetterende toortsen en kleurden het gewelf zwart. Voor het eerst sinds ze elkaar op de trap ontmoet hadden, nam de man even rust om op adem te komen.

‘Kun je me nu vertellen wat er aan de hand is? Waarom heb je ons hierheen gebracht?’ zei Dimitrius met ingehouden frustratie. Even leek de man na te denken of het veilig genoeg was om te praten. Enkele seconden lang zuchtte hij diep en leunde hij tegen de koude rotswand.

‘Ze hebben ons door,’ hijgde Xinius met trillende stem, waardoor alle kleur uit Dimitrius’ gezicht wegtrok. ‘De raad weet wat we van plan zijn... ze stuurden de wachters om me te arresteren,’ zei hij met trillende stem, terwijl Dimitrius zachtjes vloekte.

‘Lieve goden, Xin, hoe ben je ontsnapt?’ vroeg hij met ingehouden woede om het verraad van de edelen.

Voor het eerst verzachtte Xinius’ gezicht en verscheen er een zweem van een glimlach. ‘Je kent me toch?’ antwoordde hij sluw grijnzend. ‘Ik ken dit paleis beter dan wie ook en dat stelletje imbecielen was geen partij voor mijn toverkunsten,’ grinnikte hij trots.

‘Wat weten ze precies?’ onderbrak Dimitrius hem ruw. ‘Weten ze alles?’ vroeg hij aarzelend en bang voor het antwoord. Tot zijn opluchting schudde Xinius zijn hoofd, waardoor het krullende haar langs zijn knappe gezicht dansde.

‘Niet de details, maar wel genoeg om te weten waar we heen gaan. Ik denk dat het niet lang duurt voordat ze de wachters vinden die ik heb uitgeschakeld en ze uit voorzorg hierheen komen,’ legde Xinius uit met een blik op de geheime toegangsdeur. Even mompelde Dimitrius een aantal verwensingen, voordat hij Xinius bij zijn arm beetgreep en dieper mee de tunnels in nam. Op hoog tempo liepen ze door vergeten stukken geschiedenis die bedolven waren onder tonnen steen, marmer en goud. Dit was lang geleden door voorgaande heersers gedaan om hun minder roemrijke verleden uit te wissen. Zijn voorgangers hadden liever de oude delen geheel verwijderd, maar konden dit niet vanwege de gevaarlijke magie die met de oeroude delen verweven was. Het enige wat ze destijds konden doen was de toegang verbergen, in de hoop dat alles in de vergetelheid zou verdwijnen.

Inmiddels liepen ze langs primitieve bibliotheken die vol lagen met bergen antieke boeken en papyrusrollen. De laatste weken hadden ze de onschatbare weelde aan informatie vaak geraadpleegd, ter voorbereiding op hun plan. De